

Pysäköin auton ja jäin istumaan rattiin nojaten. Tuijotin väsyneenä tuulilasin läpi näkyvää maisemaa ja kaivoin taskusta tupakka-askin. Vein tupakan huulille ja sytytin sen nopealla liikkeellä, savukkeen tulipää hohteli hämärässä autossa. Nojasin viileään penkkiin ja puhalsin savut hampaideni välistä. Pääni nojasi laiskasti istuimen niskatukeen, samalla kun katselin ikkunasta ulos. Sää oli harmaan pilvinen, tiikusade iski viistosti taivaalta maahan. Tien viereisellä pellolla huojuivat vaaleanruskeat heinät ja kuivuneet kukat, jotka näin syyskuun lopussa olivat enää varjo kesän loistostaan. Tien toisella puolella kohosi pieni mökki, joka oli ajan hampaan raatelema. Likaisen väriset seinät hilseilivät punamullan viimeisiä rippeitä, samoin ikkunankarmeista roikkui enää kevyitä valkoisia maalihippuja. Kattoa peitti paksu sammalkerros, muutamien irtiroikkuvien kattotiilien roikkuessa räystäillä. Mökin ikkunat olivat pimeät ja hiljaiset. Samoin kuisti, jossa ympäri käännetty metalliämpäri ja vanha katuluuta vain paljastivat, että mökissä oli joskus ollut elämää. Nieleskelin turtuneesti ja vedin uudet henkoset tupakasta. En halunnut nousta autosta. Oikeastaan, halusin kääntää auton ympäri ja ajaa takaisin monen kilometrin matkan päätielle. Näin tekisin, jos valinnanvaraa olisi ollut edes hiuskarvan verran. Huokaisin turhautuneesti ja nappasin pelkääjän paikalta pienen urheilukassin, jonka olin pakannut kevyesti. Vain tärkeimmät löytyivät, hygieniatarvikkeet ja vaihtovaatteet. Takapenkiltä nostin kantoon raskaan ruokakaupan kassin, sekä vesikanisterin. Juoksevaa vettäkään ei tässä luksusmajassa ollut. Kävelin hitaasti kohti verantaa, johtuen osittain raskaasta muovikassista ja kanisterista. Eniten minua hidasti kuitenkin se, etten halunnut mennä sisälle. Halustani riippumatta jalkani kuitenkin kantoivat nariseville puuportaille, aina viisi askelmaa ylös asti. Laskin kanisterin kuistin narahtelevalle lausalattialle ja nostin vanhaa, sammaloitunutta ovimattoa. Maton alla oli ruosteen värjäämä vanha avain, jonka nostin nopealla liikkeellä käteeni. Nousin ylös ja vein avaimen etuoven vanhaan lukkopesään. Käänsin avainta, jolloin lukko aukesi nitisevällä äänellä. Oven auettua nenääni iski pölyn vahva haju, johon yhdistyi voimakas kosteus ja tunkkaisuus. ”No niin, homevauriot enää puuttuvatkin tästä paskuudesta” mietin synkkänä heilauttaessani ruokakassin kuistilta eteiseen. Nostin vesikanisterin mukaani ja kävelin sisälle. Pyyhkäisin jalat näön vuoksi eteisen likaisen punertavaan räsymattoon, joka oli kulunut lattialla jo toista vuosikymmentä. Pidin kengät kuitenkin jalassani astellessani oviaukon kautta tupaan, sillä ensinnäkin hiirenloukkuja oli viritetty ympäri rakennusta. Toisekseen, mökissä ei oltu käyty vuosikausiin, eli puhtaita lattiaita oli turha odottaa. Laskin vesikanisterin kellertävälle pirttipöydälle ja läsähdin istumaan punaista maalia hilseilevälle keinutuolille. Nojasin tuolin pinnaselkänojaan ja keinutin tuolia kevyesti. Katselin eteenpäin, tuvan ikkunasta oli suora näkymä autolleni, joka seisoj punaisena ankean maiseman keskellä. Huokaisin taas raskaasti ja kaivoin taskusta uuden tupakan. Vilkaisin nopeasti ympärilleni ja hain pölyiseltä keittiötasolta vanhan kurkkupurkin tuhkakupikseni. Palasin istumaan kiikkutuoliini ja sytytin tupakan. Nojasin eteenpäin, käsieni ottaen tukea reisistäni ja tuijotin puunväristä lattiaa mieli synkkänä. Olin ollut mökillä viimeksi lapsena. Silloin vietimme perheen kanssa täällä jokaisen kesän, joskus jopa syyslomankin. Isä rakasti tätä paikkaa, hän halusi viettää kaiken mahdollisen ajan täällä kaupunkiasunnon sijasta. Kun isä kuoli, jäi mökki autioksi. Juridisesti minä omistin paikan, mutta käytännössä olin vältellyt mökkiä niin pitkään, kuin oli ollut mahdollista. Koskaan en vain ollut saanut aikaiseksi myytyä tätä. Tupakasta irtoava tuhka sihahti, kun se pudotessaan tavoitti kurkkupurkin pohjan kosteuden. Keinuttelin hitaasti tuoliani ja katselin viereisellä seinälläni olevaa sohväsänkyä. Kellertävä päiväpeite oli pölyinen ja roskainen, mutta sen alla oleva peitto lakanoineen olisi toivottavasti kunnossa. Muutakaan vaihtoehtoa kun ei ollut makuupaikaksi. Kurkkuani kuristeli. Imin tupakasta henkosia tiheämpään tahtiin, jotta pääsisin pian kaivamaan kauppakassista

olutpullon. Se, sekä sen kaksitoista lajitoveria tulisivat nyt enemmän kuin tarpeeseen. Syy miksi olin täällä, oli liian vaikea ajateltavaksi. Olisin halunnut olla miettimättä koko asiaa laisinkaan. Olin kyllä kolmekymppisen elämäni aikana tottunut virheiden tekemiseen ja sosiaaliseen vammaisuuteni, mutta nyt olin saavuttanut taas erään asteen pohjalukeman. Tämä virhe oli sen asteinen, että mieheni siitä kuullessaan oli halunnut minut heti ulos asunnostamme. En voinut syyttääkään miestäni, itsekin olisin varmasti toiminut samoin. Pikaisesti olin pakannut vain tärkeimmät tavarat kassiini, mieheni seistessä eteisessä tärysten vihasta ja pettymyksestä. Mitään hän ei enää sanonut, kun astuin ulos ovesta rappukäytävään. Autoon istuttuani olin vasta jäänyt miettimään, mihin minä menisin. Sosiaalisen erakoitumiseni myötä ystäviä minulla ei juuri ollut, osa-aikaisen työpaikan takia ei myöskään rahaa hotelliin. Virheeni toista osapuolta en halunnut tavata, joten hänenkään asuntonsa ei ollut vaihtoehto. Raskain mielin olin tajunnut, että ainoa paikka johon voisin mennä, oli isäni vanha kesämökki. Sydäntä puristaen olin ajanut kauppaan hakemaan tarvitsemani elintarvikkeet ja kääntänyt sitten suunnan kymmenien kilometrien matkalle. Annoin katseeni kiertää tuvan seinillä. Vaalea, kellertäväksi kulunut tapetti vienoilla kukkakuvioillaan repeili irti saumoilla. Keittiön punaiseksi maalatut kaapit olivat päältä paksun, rasvaisen pölyn peitossa, sekä kaapinovilla oli vanhoja rasvaroiskeita. Nurkassa seisoj vanha puuhella, mökin ainoa lämmöntuoja. Sen vieressä seisovaan pärekoriin oli onneksi jätetty täysi lasti puita, kun täältä viimeksi oli lähdetty. Se oli ollut isälle kunnia-asia, että puukuorma olisi valmiina odottamassa seuraavaa kävijää. Katseeni kiersi toiselle seinälle, jossa puisen tarjoilukärryn päällä seisoj vanha, raskas kuvaputkitelevisio. Se oli niin vanha, ettei siinä ollut kaukosäädintä, vaan edessä oli kierrettävät nupit. Näitä nuppia kääntelemällä saisi vaihdettua kanavia, sekä äänenvoimakkuutta. Suunpieleni nousivat väkisinkin hymyyn kun muistin, miten isä aikoinaan kanavaa etsiessään oli onnistunut kiertämään koko nupin irti. Hymy kuitenkin hälveni nopeasti kasvoiltani huomattessani, miten ikkunasta näkyvä maisema oli alkanut hämärtyä entisestään. Tumppasin tupakkani kurkkupurkin pohjalle, johon se sammui sihahtaen. Nousin ylös tuoliilta, pudistaen karisseita tuhkia pois mustilta collegehousuiltani. Kävelin rivakasti ikkunalle ja vedin sivuilta kuluneet, punavalkoruudulliset verhot kiinni. Sen jälkeen toistin saman kahdelle muulle tuvan ikkunalle, kunnes olin varma, ettei ikkunoista näkynyt ulos. Tai ulkoa sisään. Vanha lattia narahteli, kun kävelin tuvan oviaukon kautta eteiseen ja avasin ulko-oven. Hyinen syysilma puhalsi oven raosta ja sai minut värähtämään. Vilkaisin nopeasti ulos, mutten nähnyt kuin pihan ylikasvaneen nurmikon kellertävien syyslehtineen, sekä tontin rajalla tummina huojuvat kuuset. Kopeloin oven lukosta avaimen irti ja laitoin sen taskuuni. Napsautin lukon painiketta ja kahvaa alhaalla pitäen vedin narisevan oven kiinni. Varmistin vielä, että ovi meni varmasti lukkoon ja päästin kahvasta irti. Palasin takaisin tupaan ja istuin puuhellalla edessä seisovalle jakkaralle, ja aloin lapata kuivia koivunhalkoja nokiseen tulipesään. Sytykepaperia korista nostaessani vilkaisin syrjäkarein käteeni osuneen vuoden 1997 Iltasanomien pääotsikoita, ennen kuin revin sivuista suikaleita irti sytyketolloiksi. Sytytin pesään asettamat sytykepaperit tupakansytyttimelläni ja jäin katselemaan, miten tuli alkoi roihuta nuollen kuivia koivuklapeja. Rätisi ja poksahdelti, kipinöitä sinkoili pitkin uunipesää ja muutama lattialle tennistossujeni eteen. Suljin uunin luukun ja jäin istumaan penkille, lämmön hohkatessa puu-uunista. Lämmöstä huolimatta värähdin joka kerta, kun vanhan talon rakenteissa natisi. Puristin harmaata villatakkiani tiiviimmin ylleni, mieleni kertoessa yhä uudestaan natinan tulevan vain lämmön laajenemisesta. Niin, syy miksen ollut täällä ollut vuosikausiin, oli selkeä. Minä pelkäsin tätä paikkaa. Pelkäsin aivan helvetisti. Jatkuu...